

Sjæmpedamperen „Atlantics“ Undergang.

Den tyvende Marts 1873 seilede fra Liverpool „Den hvide Stjernes“ kjæmpestore Jerndamper „Atlantic“. Det var omtrent et Aar gammelt og har gjort sig berømt ved at tilbagelægge Afstanden mellem den nye og gamle Verden i syv og et halvt Døgn. I de første Dage gik alt vel, det vil sige Skibet rullede svært, og Kulden var stærk. Passagererne maatte derfor holde sig nede i Kabhytterne den meste Tid. Den 25de og 26de herskede en frygtelig Storm. Man maatte ligge bunden i sin Køje for ikke at falde ud ved Skibets voldsomme Slingsvinger. At staa op var en Umulighed. En af de følgende Aftener gjorde Matroserne Mytteri. De vilde have fat i Spiritusfadene. En af Loitnanterne maatte med en Revolver tvinge dem til Besindighed. I det Hele taget var disse Søfolk noget af det viddeste og raueste, man nogensinde har seet, Bønnen af Liverpools Befolkning. Den 31te Marts var „Atlantic“ omtrent en fire hundrede engelske Mil fra New-York. Veiret blev uroligt med Modvind, Barometret gik mod Storm. Henad Aftenstid rullede svære Bolger, naar de taarnede sig i de sjerne og Toppen stummede, lignede de Snebjerge. Med eet dreiede Skibet ned for Veiret Kursen var forandret. Af Mangel paa Kul gav Kapteinen Ordre til at gaa til Halifax, som omtrent ligger en hundrede engelske Mil i nordlig Retning paa Nova Scotia's Kyst. Man hørte Skibskloffen slaa eet, saa to, saa tre. Det var mørk Nat. „Alt vel ombord?“ streg det fra Kommandobroen. „Alt vel!“ tonede en hul Stemme forude. Viedens alle laa i Søvn hørt et dumpet Stød. Man kaster Anker, vi er i Havn, hørte man en Stemme sige. Utter et dumpet Stød, saa voldsomt, at man med eet var lys vaagen og oppe. Man ilede ud af Kabhytten, gennem Salonen, hvor man ved Lampens døjse Stjær saa Stuebret vise et Kvarter over tre. Da man naaede Dækket, var det bældmørk Nat. Hvad er der håndt? Intet Svar. Hvad er der paa Færde? Vi forlise, vi forlise! Skibet har grundstødt! Nødraketter stiger tilveirs. Mandstabet løber frem og tilbage. Snart fylde Dækket med Rejsende, en forvirret fortvivlet Mængde. Skrig overdøver Stemmen, Bolgerne, tordne mod Skibets Side. Baadene løs! brøler Kapteinen. Mandstabet giver sig isærd med at hugge Tougene over, som holder dem til Skibet. Imidlertid vakler Skibet frem og tilbage. En voldsom Sø bryder ind over Kællingen og river Baadene og Matroserne med sig. Der hersker nu en forfærdelig Uorden, Kapteinen taber Kommandoen. Det sidste Ord, man hørte ham raabe var: Op i Takkelagen, det er det sidste Haab! Man klatrer op ad Vanterne, da med eet en ny Sø bryder løs og kaster Skibet over paa Siden, og nu var det prisgivet. Et umaadeligt hult Strig, løst af hundrede Munde, følger paa. Vandet strømmer ind i Kabhytterne. End lyder Striget i nogle Dieblitte, da bliver alt tyst og stille. Hundreder af Stabninger indelukkede,

i Lasten af Matroserne, som, da Ulykken skede, troede det bedst at fornagle Udgangen for at forhindre de Dødsreisende fra at komme op og gjøre Forvirringen endnu større, Hundreder af disse ulykkelige Stabninger tog Afsted med Livet. Det var endnu bældmørk Nat, en rygende Storm og skjærende toldt. Man saa en Kvinde og en Mand i Takkelagen. Gaa høiere op, siger hun til ham. Nei: jeg bliver her, jeg vil dø hos Dig! Gaa høiere op og frels Dig! Ikke saasnart havde hun fultendt, ser hun udmattet af Kulde og Anstrengelse slipper med Hænderne og falder i Havet. Et Strig følger paa, den unge Mand griber med begge Hænder ud i Luften efter hende, vakler, falder og forsvinder i Mørket. Det graaner i Luften, og snart kan man skimte: Hundrede Allen fra Skibet reiste sig et Klippefjær, og længere borte saaes Land. Masternes Takkelage var sort af Mennesker. I Takkeagen saa man den Næstkommanderende med en Gut og en ung Dame, elegant paaklædt med glimrende Smykker. Der svømmer en Søhund, hører man Gutten sige. Ved at se ned i Søen opdager man en Kvinde med et Barn i sine Arme og et andet klyngede sig til hendes Hals. En endnu strækkeligere Syn mødes. Stormen har revet Formastens Raa løs, den svaier rundt og træffer de hundrede ulykkelige, som staa i Mastens Takkelage. De falder ned og opsluges af Havet. En Mand med en Kinie om Læet springer i Søen og svømmer mod Land. Alles Dine følger ham. Hans Navn bør kendes. Det var Dampskibets tredie Kommanderende, Brady, som det Hovedsagelig skyldes, at saa mange blev reddede. Han naar Land, haler et Toug til sig fra Skibet, og saaledes havde man en Forbindelse i Stand. Nu kaster de fleste sig i Søen, entrende langs med Touget forsøger de at naa Land. Næsten Halvdelen bukker under. Udmattede af Kulde og Anstrengelse giver de slip, naar de vel er halvveis, og synke. Brady løber imidlertid op til nogle elendige Fisserhytter, som ligger paa Strandbredden, raabende om Hjælp. Snart efter saa man ham skrive med Kridt paa en Kjeldside! „Cheer up! the boats are coming. Friskt Mod! Baadene kommer“. Fire gamle Fiskere slæbe en Baad ned mod Vandet, saa en anden, saa en tredie. „Friskt Mod! Baadene kommer“. Men Kulden havde lammet saa manges Kræfter, og hvert Dieblit saa man til alle Sider Kvinder og Barn, Mand og unge Mennesker give slip og falde i Søen fra Takkelagen. Den unge Kvinde staa der endnu kold og ubevægelig, som naglet fast til Tougværket, med Ansigtet kridhvidt og med Dinene vildt og stift stirrende, og i denne Klædedragt med de glimrende Diamanter og Edelstene! Et frygteligt Syn. Hun var frosset ihjel. Alle var enten reddede eller druknede. De to eneste levende ombord var Søofficieren og Nedskriveren af disse Linier. Alt Haab er ude, tænkte jeg; vi kan umulig komme ned i nogen Baad. Søofficieren raser; jeg havde endnu Kraft nok til at binde ham fast til Tougværket, ellers havde han ogsaa styrtet sig i Søen. Vi stod vel endnu en Time saaledes. Kloffen maatte være omtrent to. Ti Timer var gaaede, bestandig samme strækkelige Stilling. Da ser jeg en Baad sætte fra Land. En ung Mand, en engelsk Præst, var det, som stod

sig i Forstavn, fast og fortrøstningsfuld. Denne Mand skyldte vi
 vor Frelse. Da Baaden kom tæt under Takkelagen, kaster han en
 Line op til os. Jeg surrer den fast omkring Søofficeren og mig. Endnu
 husker jeg, at mit Liv faldt i det samme paa den unge Kvinde,
 som lig en Statue stod deroppe dødfrossen med de stirrende Dine og de
 glimrende Diamanter, da tuktede jeg mine Dine, sagde farvel til
 Livet og styrtede mig med Søofficeren i Bølgerne. Da jeg vaa-
 nede af min Besvimelse saa jeg i en Fiskers Hytte. Den unge
 Præst, som frelst mit Liv, stod ved min Side. Jeg rakte ham
 Haanden, Ordet svigtede mig, men han forstod mig. Officeren
 saa endnu i Bildelse.

Sang.

Mel. En deilig ung Ridder i Lunden mon gaa, eller
 den danske Pige.

Fra Liverpool's Havn vi saa trygge mon gaa
 I „hvite Stjernes“ Atlantic ad Atlanterhavets Blaa,
 Saa kjæmpestor og magtig Jerndamperen skred frem,
 Til hjerne store Vesten, vore Dønters Maal og Hjem.

De første otte Dage gik Alting godt og vel,
 Men den tiende om Natten forlod os alt vort Held.

En Jævnedagsstorm saa, rasende, som aldrig før man saa,
 Oprører Verdenshavet, saa Havn vi søge maa.

Vor Kurs vi har forandret alt under Stormens Brøl,
 Og Havet skummer, fraader, men kløves af vor Røvl.
 Til Halifax vi styre, men aldrig did vi vandt,
 Al! rædsom Død i Bølgerne Syvhundred af os fandt.

Et holdsomt Stød os kaster af vore Kjøer ud,
 Fra alle Kanter raades: „D frels os milde Gud!“
 „Vort Skib er stødt paa Grund, sig frelse hvo som kan“,
 Saa lyder andres Raad, „snart Alt er under Vand!“

Til Takkelagen klynged, to Elskende man saa,
 Af Kjærlighed og Skræk lytte deres Dine blaa.
 „Gaa længer op min Elskende og frels dit unge Liv“,
 „Nei heller end at leve, jeg dør med Dig min Liv“.

En Kvinde stolt og fager til Skibets store Mast,
 I rig Pasklædning perlesmykt, saa ud som naglet fast,
 Se Blikket vildt, se Ansigt blegt, se og tausens Mund,
 Al frossen død! ei hjælper Guld i Dødens bitre Lund.

Kun meget faa blev ræddede i denne svære Nød,
 Al Oceanets Brede er oftest visse Død.
 Og alle Børn og Kvinder de blev i vilden Hav
 Al En og Hver saa yntelig i Bølgen fanet sin Grav.

Titkjøbs hos G. B. Strøm, Brindsens Gade No. 25.